

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ในการแปลความหมายของผลการทดลอง และการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างย่อย
SS	แทน	ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนแต่ละตัวทั้งหมดยกกำลังสอง
MS	แทน	ค่าความแปรปรวน
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาการแจกแจงค่าเอฟ
I	แทน	ระยะเวลาของการทดลอง
G	แทน	กลุ่มหรือวิธีการทดลอง
$I \times G$	แทน	ปฏิสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาของการทดลองกับกลุ่มหรือวิธีการทดลอง
*	แทน	ค่านี้สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
p	แทน	ค่าความน่าจะเป็นของความคลาดเคลื่อนแบบที่ 1

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลและค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนภูมิคุ้มกันคณของนักเรียนวัยรุ่น ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม กับกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความแปรปรวน ของคะแนนภูมิคุ้มกันคณ ระหว่างวิธีการทดลอง กับระยะเวลาของการทดลอง

ตอนที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันคณของนักเรียนวัยรุ่น ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

ตอนที่ 4 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนของนักเรียนวัยรุ่น ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม และกลุ่มควบคุม

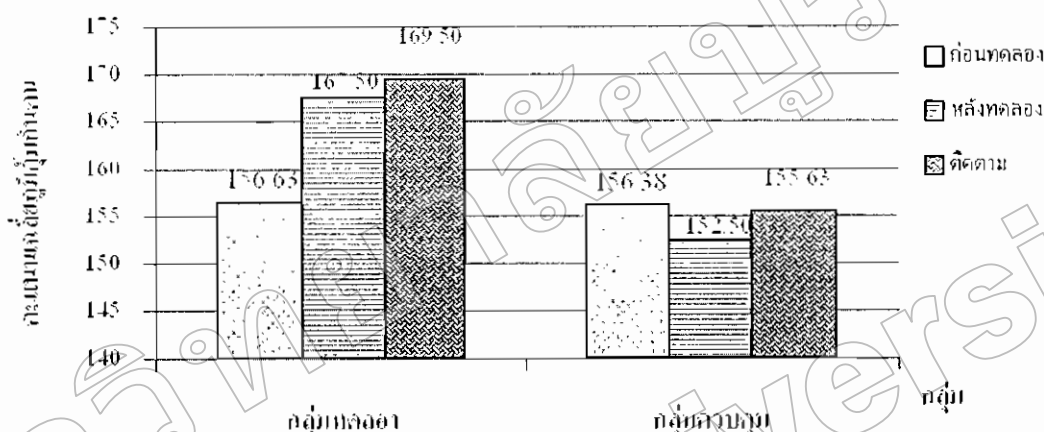
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลและค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนภูมิคุ้มกันตนของนักเรียนวัยรุ่น ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการฝึกการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม กับกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

ตารางที่ 4 คะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตน ในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลองและระยะติดตามผล ของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม กับกลุ่มควบคุม

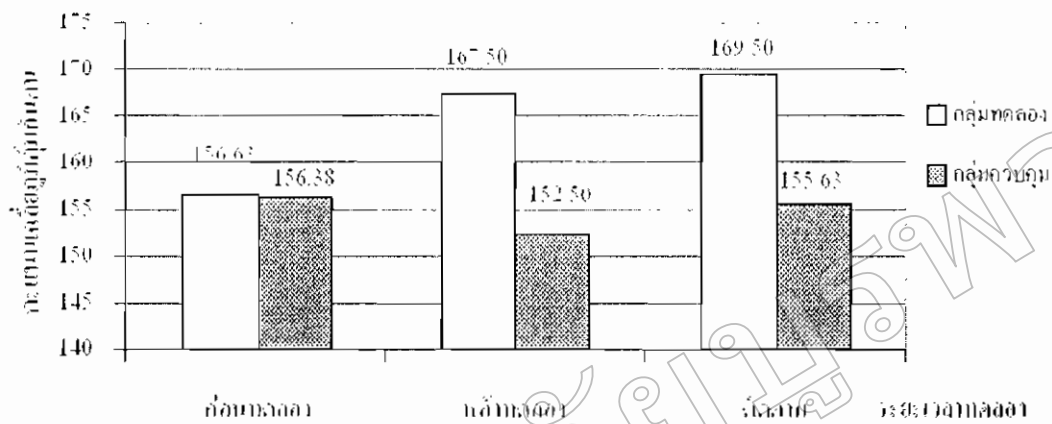
ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน							
กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
คนที่	ก่อน	หลัง	ติดตามผล	คนที่	ก่อน	หลัง	ติดตามผล
1	165	175	177	1	154	150	154
2	151	180	177	2	154	150	157
3	165	175	184	3	145	144	142
4	154	165	168	4	162	157	162
5	160	167	166	5	156	153	157
6	152	165	166	6	165	159	161
7	149	151	153	7	156	153	154
8	157	162	165	8	159	154	158
รวม	1253	1340	1356		1251	1220	1245
\bar{X}	156.63	167.50	169.50		156.38	152.50	155.63
SD	6.21	9.13	9.58		6.02	4.63	6.21

จากตารางที่ 4 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของภูมิคุ้มกันคน ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมมีคะแนนเฉลี่ยเป็น 156.63, 167.50 และ 169.50 ตามลำดับ ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยเป็น 156.38, 152.50 และ 155.63 ตามลำดับ

ภาพที่ 7 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันคนของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม และกลุ่มควบคุม ในระยะต่างๆ ของการทดลอง

จากภาพที่ 7 พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันคน ในระยะก่อนการทดลอง 156.63 ระยะหลังการทดลองเป็น 167.50 ซึ่งเพิ่มขึ้นจากระยะก่อนการทดลองเท่ากับ 10.87 ส่วนในระยะติดตามผล มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 169.50 เพิ่มขึ้นจากระยะก่อนการทดลองเท่ากับ 12.87 และเพิ่มขึ้นจากระยะหลังการทดลองเท่ากับ 2.00 ส่วนกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันคน ในระยะก่อนการทดลอง 156.38 ระยะหลังการทดลองเป็น 152.50 ซึ่งลดลงจากระยะก่อนการทดลองเท่ากับ 3.88 ส่วนในระยะติดตามผล มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 155.63 ซึ่งลดลงจากระยะก่อนการทดลองเท่ากับ 0.75 และสูงกว่าระยะหลังการทดลองเท่ากับ 3.13

ภาพที่ 8 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม และกลุ่มควบคุม

จากภาพที่ 8 พบว่า ระยะก่อนการทดลองของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นกลุ่มควบคุมเท่ากับ .25 และระยะหลังการทดลองนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นกลุ่มควบคุมเท่ากับ 15.00 และระยะติดตามผลนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนสูงกว่า กลุ่มควบคุมเท่ากับ 13.87

ตารางที่ 5 คะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของภูมิกู้มกันตนจำแนกเป็นรายด้าน
ของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์
และพฤติกรรม และกลุ่มควบคุม

ภูมิกู้มกันตน จำแนกเป็นรายด้าน	ระยะการทดลอง	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
1. ด้านสติสัมปชัญญะ	ก่อนการทดลอง	23.25	3.62	27.25	2.92
	หลังการทดลอง	24.75	4.68	24.88	2.03
	ติดตามผล	25.50	5.88	25.50	1.85
2. ด้านการมองโลก ในแง่ดี	ก่อนการทดลอง	39.00	3.89	36.63	5.90
	หลังการทดลอง	43.38	6.30	37.50	3.85
	ติดตามผล	43.13	6.01	39.00	2.98
3. ด้านความชอบเสี่ยง	ก่อนการทดลอง	41.88	5.44	39.88	3.04
	หลังการทดลอง	41.75	3.01	37.88	3.48
	ติดตามผล	44.75	3.85	39.25	3.99
4. ด้านความสามารถ ในการจัดการปัญหา	ก่อนการทดลอง	52.50	4.54	52.63	3.02
	หลังการทดลอง	57.63	4.10	52.25	4.98
	ติดตามผล	56.13	6.90	51.88	3.00

จากตารางที่ 5 ระดับภูมิกู้มกันตนเมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่านักเรียนวัยรุ่น
ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ย
ด้านสติสัมปชัญญะ ในระยะก่อนการทดลองและระยะหลังการทดลองต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย
ของกลุ่มควบคุม ส่วนคะแนนเฉลี่ยในระยะติดตามผล เท่ากับคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม
และคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์
และพฤติกรรม ในระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง

ด้านการมองโลกในแง่ดี พบว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณา
เหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมมีคะแนนเฉลี่ยด้านการมองโลกในแง่ดี สูงกว่ากลุ่มควบคุม
ในทุกุระยะการทดลอง และคะแนนเฉลี่ยด้านการมองโลกในแง่ดีของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับ
การให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม ในระยะหลังการทดลอง
และระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง

ด้านความชอบเสี่ยง พบว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ยด้านความชอบเสี่ยง สูงกว่ากลุ่มควบคุมในทุกๆ การทดลอง และคะแนนเฉลี่ยด้านความชอบเสี่ยงของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม ในระยะหลังการทดลอง ต่ำกว่าระยะก่อนการทดลอง คะแนนเฉลี่ยในระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง

ด้านความสามารถในการจัดการปัญหา พบว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ยด้านความสามารถในการจัดการปัญหา ในระยะก่อนการทดลอง ต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม ส่วนในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุม นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ยในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล สูงกว่าระยะก่อนการทดลอง

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความแปรปรวน ของคะแนนภูมิคุ้มกันตน ระหว่างวิธีการทดลอง กับระยะเวลาของการทดลอง

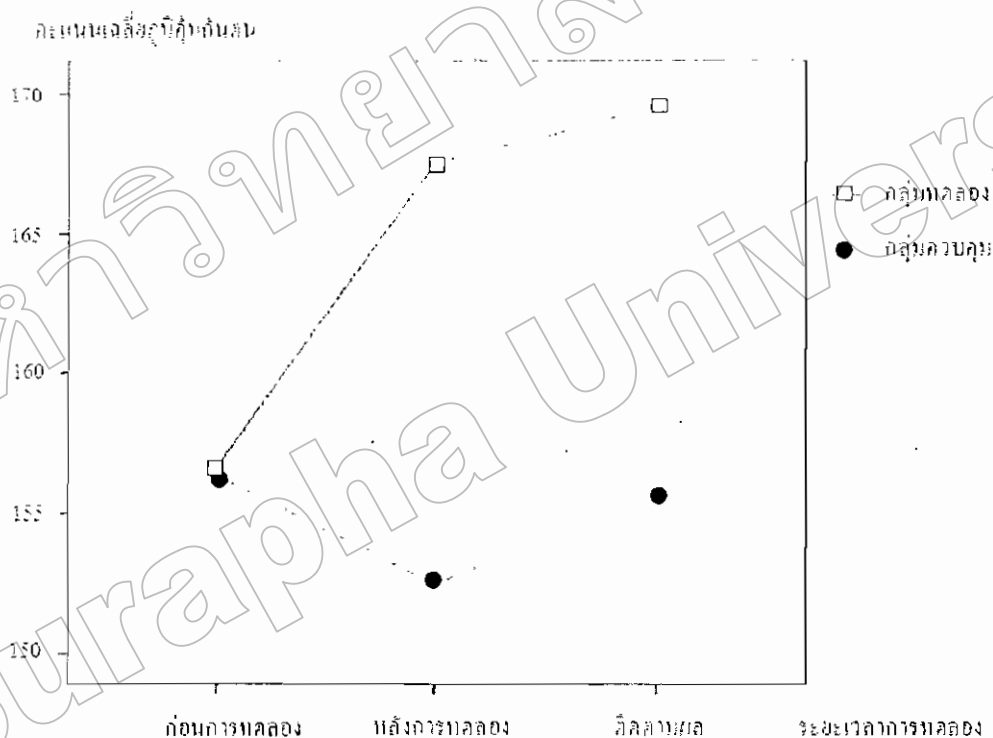
ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน ของคะแนนภูมิคุ้มกันตน ระหว่างวิธีการทดลองกับ ระยะเวลาของการทดลอง

Source of Variation	df	SS	MS	F	p
Between subject	15	2961.65			
Group (G)	1	1131.02	1131.02	8.65*	.011
SS w/ in groups	14	1830.63	130.76		
Within subjects	32	1174.67			
Interval	2	296.38	148.19	12.24*	.000
I X G	2	539.29	269.65	22.27*	.000
I x SS w/ in groups	28	339.00	12.11		
Total	47	4136.31			

* $p < .05$

จากตารางที่ 6 พบว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คะแนนภูมิคุ้มกันคนระหว่างระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนภูมิคุ้มกันคนของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม และนักเรียนวัยรุ่นกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง ผู้วิจัยจึงนำเสนอ รูปแบบของปฏิสัมพันธ์ โดยการนำเสนอในรูปแบบกราฟ ได้ผลดังภาพที่ 9

ภาพที่ 9 กราฟเส้นแสดงปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง

จากภาพที่ 9 พบว่าในระยะก่อนการทดลองของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม และนักเรียนวัยรุ่นกลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันคนใกล้เคียงกัน แต่ในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลมีการเปลี่ยนแปลงของคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันคน โดยในระยะหลังการทดลองนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันคนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นกลุ่มควบคุม และในระยะติดตามผลนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณา

เหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่น กลุ่มควบคุมเช่นกัน แสดงให้เห็นว่าวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลองส่งผลต่อภูมิคุ้มกันตนจึงทำให้คะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม สูงขึ้น ดังนั้นจึงพบว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองและระยะเวลาของการทดลอง

เนื่องจากพบปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยจึงมุ่งทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลอง และผลย่อยของระยะเวลาการทดลอง พบผลการทดลองดังตอนที่ 3 และตอนที่ 4

ตอนที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนของนักเรียนวัยรุ่น

ในระบะก่อนการทดลอง ระยะเวลาหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

ตารางที่ 7 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระบะก่อนการทดลองของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม และกลุ่มควบคุม

Source of Variation	df	SS	MS	F
Between group	1	.25	.25	.005
Within group	42	2169.63	51.66	

$F_{.05}(1,19) = 4.38$

ปรับค่า df ด้วยวิธีการของ Welch - Satterthwaite (Howell, 2007, p. 459) ได้ค่า $df = 19$

จากตารางที่ 7 พบว่าในระบะก่อนการทดลองคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม และนักเรียนวัยรุ่นกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนของกลุ่มทดลอง ($\bar{X} = 156.63$) และกลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 156.38$) ไม่แตกต่างกันในระบะก่อนการทดลอง

ตารางที่ 8 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระยะหลังการทดลองของนักเรียนวัยรุ่น
ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม และ
กลุ่มควบคุม

Source of variation	df	SS	MS	F
Between group	1	900	900	17.42 *
Within group	42	2169.63	51.66	

$F_{.05}(1,19) = 4.38$

* $p < .05$

ปรับค่า df ด้วยวิธีการของ Welch - Satterthwaite (Howell, 2007, p. 459) ได้ค่า $df = 19$

จากตารางที่ 8 พบว่าในระยะหลังการทดลองคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนเองของนักเรียน
วัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม และนักเรียนวัยรุ่น
กลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แสดงว่า วิธีการทดลองส่งผลให้นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่ม
แบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนเอง ($\bar{X} = 167.50$) สูงกว่า
นักเรียนวัยรุ่นกลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 152.50$) ในระยะหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.05

ตารางที่ 9 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระยะติดตามผลของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับ
การให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมและกลุ่มควบคุม

Source of variation	df	SS	MS	F
Between group	1	770.06	770.06	14.91 *
Within group	42	2169.62	51.66	

$F_{.05}(1,19) = 4.38$

* $p < .05$

ปรับค่า df ด้วยวิธีการของ Welch - Satterthwaite (Howell, 2007, p. 459) ได้ค่า $df = 19$

จากตารางที่ 9 พบว่าในระยะติดตามผลคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม และนักเรียนวัยรุ่นกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนระยะติดตามผลของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม และกลุ่มควบคุมแตกต่างกัน โดยนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม มีค่าเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตน ($\bar{X} = 169.50$) สูงกว่านักเรียนวัยรุ่นกลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 155.63$)

ตารางที่ 10 ผลการทดสอบผลย่อยของระยะเวลาของการทดลองของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม

Source of variation	df	SS	MS	F	p
Between subject	7	1191.96			
Interval	2	768.08	384.04	17.69 *	.000
Error	14	303.92	21.71		
Total	23	2263.96			

* $p < .05$

จากตารางที่ 10 พบว่าคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนโดยใช้การให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมในระยะหลังการทดลอง ($\bar{X} = 167.50$) และระยะติดตามผล ($\bar{X} = 169.50$) สูงกว่าระยะก่อนการทดลอง ($\bar{X} = 156.63$)

ตารางที่ 11 ผลการทดสอบย่อยของระยะเวลาการทดลองในกลุ่มควบคุม

Source of variation	df	SS	MS	F	p
Between subject	7	638.67			
Interval	2	67.58	33.79	13.48*	.001
Error	14	35.08	2.51		
Total	23	741.33			

* $p < .05$

จากตารางที่ 11 พบว่าคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนของนักเรียนวัยรุ่นกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แสดงว่านักเรียนวัยรุ่นกลุ่มควบคุมมีภูมิคุ้มกันตนในระยะก่อนการทดลอง ($\bar{X} = 156.38$) ระยะหลังการทดลอง ($\bar{X} = 152.50$) และระยะติดตามผล ($\bar{X} = 155.63$) แตกต่างกัน

จากตารางที่ 10 จะพบว่า คะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับ การให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม ในระยะหลังการทดลอง ระยะติดตามผล ระยะก่อนการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และตารางที่ 11 คะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนของนักเรียนวัยรุ่นกลุ่มควบคุม ในระยะหลังการทดลอง ระยะติดตามผล ระยะก่อนการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น จึงเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนรายคู่ ด้วยวิธีทดสอบแบบนิวแมน-คูลส์ (Newman-Keuls Method) ดังตอนที่ 4

ตอนที่ 4 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม และกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 12 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนเป็นรายคู่ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม ด้วยวิธีการทดสอบแบบนิวแมน-คูลส์ (Newman-Keuls Method)

		ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ติดตามผล
	\bar{X}	156.63	167.50	169.50
ก่อนการทดลอง	156.63	-	10.88*	12.88*
หลังการทดลอง	167.50		-	2.00
ติดตามผล	169.50			-
r			2	3
q _{.95(r,14)}			3.03	3.70
q _{.95(r,14)} $\sqrt{\frac{MS_{error}}{n}}$			4.99	6.09

* $p < .05$

จากตารางที่ 12 พบว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนในระยะหลังการทดลองและระยะก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนในระยะติดตามผลและระยะก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

แสดงว่า วิธีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม ส่งผลให้นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล สูงกว่าระยะก่อนการทดลอง และมีคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนในระยะติดตามผลและระยะหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 13 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนเป็นรายคู่ในระยะก่อนการทดลอง
 ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลของกลุ่มควบคุม ด้วยวิธีการทดสอบ
 แบบนิวแมน-คูลส์ (Newman-Keuls Method)

	\bar{X}	หลังการทดลอง 152.50	ติดตามผล 155.63	ก่อนการทดลอง 156.38
หลังการทดลอง	152.50	-	3.13*	3.88*
ติดตามผล	155.63		-	.75
ก่อนการทดลอง	156.38			-
r			2	3
q.95(r,14)			3.03	3.70
q.95(r,14) $\sqrt{\frac{MS_{error}}{n}}$			1.70	2.07

*p < .05

จากตารางที่ 13 พบว่า นักเรียนวัยรุ่น กลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนในระยะ
 หลังการทดลองและระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนน
 เฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนในระยะหลังการทดลองและระยะก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
 ทางสถิติที่ระดับ .05

แสดงว่า นักเรียนวัยรุ่นกลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนในระยะหลังการทดลอง
 และระยะติดตามผลแตกต่างกัน และมีคะแนนเฉลี่ยภูมิคุ้มกันตนในระยะหลังการทดลองและ
 ระยะก่อนการทดลองแตกต่างกัน